

עין משפט גד מצוה

ב א מיי פיה מהלכות

כלס הלכה א:

בא ב מיי פיה מהל' אבל הל' יח סמנ עשין מד

טויר"ד סי' שסו סעיף ג:

בב ג מיי פיה מהל'

סנהדרין הלכה א

ופיה מהל' מלכס הלכה ב

סמנ עשין קח:

בג ד ה מיי פיה מהל'

הל' א סמנ עשין קד:

עשין סט:

בד ו מיי סט פ"ד הל' ט

סמנ עשין:

בה ז מיי סט הלכה א

סמנ עשין קטו:

בו ח ט י מיי סט פ"א

הל' א סמנ עשין קד:

בז כ מיי סט פ"ד הל' ט:

לעזי רש"י

בריי"ז. עריסה.

כ:

מלך מותר וכו'.^א תימה למה נענש אחאז על נצות כיון שלא רצה

למכור לו כרמו ועוד דכפרק הכונס אלא לדיר (ב"ק דף טז.)

קאמר דדוד שאל אם היה יכול להחליף גדישין של שעורין מישראל

לתת צפני צהמתו (א) וי"ל דצפרשת המלך כתיב: (שמואל א ח) יקח ונתן

לעצדיו ולא לעלמו ועוד י"ל דצתנס

היה יכול ליקח אם היה רוצה אבל

כשהיה שואל אחאז שימכרו לו חשב

נצות שרשות צידו לומר לא אמכור

ועי"ל דנענש לפי ששאל הכרס

לעשות עי"ז דכתיב: (מלכס א חא)

והיה לי לגן ירק כמו המתקדשים

והמטהרים אל הגנות (ישעיה סו)

והנקדן תיך דאינו מותר רק צדנות

הרחוקים מן העיר דלא מעלי כל

ךך אבל כרס נצות היה אלל היכל

אחאז צזומרון ועי"ל דדוקא צצדה

מקנה אבל צדה אחוזה שירש מאצדויו

לא כמו שהשיב נצות חלילה לי

מתמי נחלת אצומי לך (א) נמי

דפרשת המלך לא נאמרה רק על

המלך שנמלך על כל ישראל והודה

ומתל המקוס ואחאז לא מלך על

יהודה וגס לא מלך מתל המקוס:

דל'י

יהודה אמר שמואל יכל האמור

בפרשת מלך מלך מותר בו רב אמר לא

נאמרה פרשה זו אלא לאיים עליהם

שנאמר ישום תשים עליך מלך (שהתא

אימתו עליך כתנאי ר' יוסי אומר (כל

האמור בפרשת מלך מלך מותר בו ר'

יהודה אומר לא נאמרה פרשה זו

אלא כדי לאיים עליהם שנאמר שום

תשים עליך מלך שתהא אימתו

עליך וכן היה רבי יהודה אומר ג' מצות

נצטוו ישראל בכניסתן לארץ להעמיד

להם בית הבחירה רבי (גהוראי

אומר לא נאמרה פרשה זו אלא כנגד

תרעומתן שנאמר ואמרת אישימה

עלי מלך וגו' (תניא ר"א אומר וקנים

שכבוד כהונן שאלו שנאמר תנה

לנו מלך לשפטנו אבל עמי הארץ שבהן

קלקלו שנאמר והייינו גם אנחנו

ככל הגוים ושפטנו מלכנו ויצא

לפנינו (תניא רבי יוסי אומר ישלש

מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ

להעמיד להם מלך ותל הבחירה ואינו

יודע מהן תחילה כשהוא אומר

כי יד על כס יה מלחמה לה בעמלק

הוי אומר להעמיד להם מלך תחילה

ואין כסא אלא מלך שנאמר וישב

שלמה אומר להכרית זרעו של עמלק

ולבנות להם בית הבחירה תחלה או

וגו' והיה המקום אשר יבחר ה' וגו'

הוי אומר להכרית זרעו של עמלק תחלה

וכן בדוד הוא אומר ויהי כי ישב

המלך דוד בביתו וה' הניח לו מסביב

וכתיב ויאמר המלך אל נתן הנביא

ראה נא אנכי וישב בבית ארזים וגו' אמר

ריש לקיש בתחילה מלך שלמה על

העליונים שנאמר וישב שלמה על כסא

ה' ולבסוף מלך על התחתונים

שנאמר כי הוא רודה בכל עבר

הנהר העולם וחד אמר תפסח ועוזה

בסוף העולם וחד אמר תפסח ועוזה

בסוף העולם ועל עוזה כך

מלך על כל העולם כולו ולבסוף לא

מלך אלא על ישראל שנאמר אני

קהלת הייתי מלך על ישראל וגו'

ולבסוף לא מלך אלא על ירושלים

שנאמר דברי קהלת בן דוד מלך בירושלים

ולבסוף לא מלך אלא על מקלו שנאמר

זה היה חלקי מכל עמלי (רב ושמואל

חד אמר מקלו וחד אמר לא הדר או לא

הדר רב ושמואל חד אמר הדר וחד

אמר לא הדר מאן דאמר לא הדר (מלך

והדיוט ומאן דאמר הדר מלך והדיוט

ומלך: פורץ לעשות לו דרך: ת"ר

אוצרות מלכים למלך ושאר ביזה

שבוזין מחצה למלך ומחצה לעם אמר ליה

אבי לרב דימי ואמרי לה לרב אחא

בשלמא אוצרות מלכים למלך אורחא

דמלתא אלא שאר ביזה שבוזין

מחצה למלך ומחצה לעם מנלן דכתיב

וימשחו

כהן גדול פרק שני סנהדרין

סירונו. קשירתו: מסונו. שיש נקדים (ב

צרככצותיו ותוצצין כהן ראשי

לרעות התלויות צעור ועונצים ואין

מרכיצין הלרעותה על גבי ארוכות

המטה: סירוטה מעל גבה. החצלים

מרכיצין על ארוכות המטה מיכן ומיכן

ואורג והוא סירונו: העריסה. עריסת

תינוקות צרייץ: משיפוס צעור הדג

משפספס צעור הדג כדי להחליק

הארוכות ליפותס: למה לי שיפס

עור הדג. הלא אין יופיין ניכר

שהרי מכוסות הן תמיד צראשי

החצלים המסורגין על גבן: מטה

אעולי ואפוקי צבויוניה. צבויעס

ונקציס של ארוכות מכניס ומוליא

ראש החצל ומסרג: צאצקסא.

לולאות התלויות צנקצי ארכוצותיו

וכהן מכניסין ראשי לרעות התלויות

צשפת העור: שנקליטייה יולאין.

נקליטיין שני עליס ארוכיס ומעמדין

אוחן צחלמע דופני המטה אחד

מראשותיה ואחד מרגלותיה ומפולצין

הן צראשותיהן ומניסין קנה מזה לזה

ועליו פורסין הכילה ויש שמצצצין

אוחן נקליטיין למטה והיינו יולאין

שמחוצצין יולאין מן המטה ואין יכול

לכפותה מפני נקליטייה: זוקפס.

על מראשותיה או על מרגלותיה

(א) וארכוצותיה למעלה ודיו: צרתני'

ופורץ. גדרות אחריס: לעשוס לו

דרך. לשדהו ולכרמו: חלק צראש.

חלק היפה צורר ראשון וטוטל מתלה:

גב' צפרסס מלך. צספר שמואל

(ב) צניכס וצנותיכס יקח וכיוולא

צחס: רב אמר לא נאמרה פרשה.

דשמואל אלל לאייס עליהס שתתא

אימת מלכס עליהס אבל אינו מותר

לעשות: ה"ג רבי יהודה אומר לא

נאמרה פרשה זו אלל לאייס עליהס.

ולא גרס לירחס ולצהלס דהא לרבי

יהודה יפה כיווניו שהרי נטווו ישראל

על כך והכי גרס לה צמוספתא (פ"ד ה"א):

שנש מלות. להכי נקט שנש הללו

שהן מלויות זו צלו לעשומן כסדקן

כדמפרש לקמן צתחלה מלך ואחמרי

עמלק ואחמרי צית הצחירה: צכניספס

לארץ. דצכולהו כתיב ירושה וישיבה

וירשתה וישבת צה ואמרת אשימה

עלי מלך (דברים י) צעמלק כתיב

(שס כה) והיה צהניח ה' וגו' וצצנין

צית הצחירה כתיב (שס יג) ועצרתס

את הירדן וישבתם צלצך וגו' והדר

כתיב והיה המקוס וגו': לא נאמרה

פרשה זו. דשוס תשים עליך מלך

משוס מלוה אלל כנגד תרעומתס

על גלניו לפניו עשמידיס להתרעס על

ךך ולומר והיינו גס אחננו ככל הגוים

שנאמר ואמרת אשימה עמידין אתס

לומר כן: (י) ר' נהוראי אמר כו' לא

גרסין ליה צמוספתא (ש). ומדע דשיצוש

הוא דהא קי"ל צעירוצין (דף יג): דהוא

רבי נחמיה הוא רבי נהוראי(י): עמי

הארץ קלטו. דאילו וקניס שאלוהו

לשופטס ולרדות הסרצניס צצדה אלל

עמי הארץ תלו עליו מלחמותיהס

שאמרו וילא צראשינו ונלחס את

על תפסח ועוזה כך מלך על כל העולס

כעליוו אשמדאי מנכסאו כדלמרינן צמסכת

על חרס (י) ודומה לו חד אמר

מלך והדיוט. ושוצ לא חור למלכות(י):

וימשחו